

БРАТЯ ГРИМ НЕХРАНИМАЙКОВЦИ

Превод от немски: Ели Буздрева, 1998

chitanka.info

Веднъж петелът рекъл на кокошката:

— Сега е времето, когато зреят лешниците. Искаш ли да отидем в гората и да се наядем поне веднъж до насита, преди катеричката да ги е отмъкнала всичките?

— Добре — отвърнала кокошката, — нямам нищо против да погуляем заедно.

Тръгнали те за гората и тъй като денят бил ведър и ясен, останали там чак до вечерта.

Кой знае дали от пресищане или пък от перчене, но петелът и кокошката се надули така, че не искали да се прибират пеша. Тогава петелът се заел да стъкми една количка от лешникови черупки и щом тя била готова, кокошката се настанила вътре и му рекла:

— За теб не остава нищо друго, освен да се впрегнеш отпред и да ме дърпаш.

— Само това ми липсваше! — отвърнал петелът. — По-добре да вървя пеша до вкъщи, отколкото да те дърпам. Кочияш бих могъл да ти стана и да стоя отпред на капрата, но не съм съгласен сам да тегля колата.

Както се препирали, чули наблизко една патица да кряка:

— Ей, крадлъвци, кой ви позволи да влизате в лешниковата ми гора? Сега ще ви дам да се разберете!

Отворила патицата човка и се нахвърлила срещу петела. Но и петелът не стоял мирен, ами връхлетял с все сила отгоре ѝ, закълвал я с толкова настървение, че тя започнала да моли за пощада. За наказание я впрегнали да тегли количката.

Сега петелът седнал на капрата като кочияш и пришпорил патицата по най-бързия начин:

— Тичай колкото ти държат силите!

Не щеш ли, по пътя срещнали двама пешеходци — една карфица и една игла.

И двете завикали едновременно:

— Спрете! Спрете!

Заприказвали една през друга, че скоро щяло да стане тъмно, а в тъмното не можели да направят и крачка, тъй като пътят бил мръсен и кален. Помолили да им направят и на тях по едно местенце в колата, защото се били заседели на халба бира в хана пред градските порти и така окъснели.

Тъй като и двете били съвсем тънки и нямало да заемат кой знае колко място, петелът им позволил да се качат, ала трябвало да обещаят, че ще внимават да не настъпват нито него, нито пък кокошката му.

Късно вечерта стигнали до една странноприемница. Решили да се отбият в нея, защото не искали да пътуват цяла нощ, а отгоре на това и патицата едва се държала на краката си и се клатушкала изнемощяла ту на една, ту на друга страна.

Гостилничарят ги видял, че не са отбрани гости и започнал да им изрежда безброй възражения, че ханът му бил препълнен и нямало никакво свободно място. Но тъй като го засипали с куп сладки приказки, че щял да получи яйцето, което кокошката измътила пътьом, а също да задържи и патицата, която пък всеки ден снасяла по едно яйце, накрая той се съгласил да останат и да пренощуват при него.

Разположили се късните гости около богатата трапеза и останали да гуляят до късно през нощта.

Рано на другата сутрин, докато всички останали още спели, петелът събудил кокошката, взел и яйцето, клъвнал го, за да му направи дупчица, и двамата го изяли. А черупките хвърлили в огнището.

После отишли при иглата, която още не била станала, хванали я за ухото и я забучили в любимия стол на гостилничаря, а карфицата заболи в кърпата му за лице. После, беж да ги няма, побягнали през полето. Патицата, която спяла под открито небе, ги видяла да се измъкват, ококорила се и на бърза ръка намерила една течаща вада и заплувала по водата колкото се може по-далеч. Този път била по-пъргава, отколкото пред колата. След няколко часа гостилничарят станал от постелята си, измил се и понечил да се избърше с кърпата. Тогава карфицата го одрала по лицето и му направила червена резка от едното, та чак до другото ухо.

Запътил се той към кухнята, за да си запали лулата. Но щом се приближил до огнището, яйчените черупки се пукнали и хвъркнали в очите му.

— Тази сутрин какво ли не ми се струпа на главата! — рекъл той и сърдито се отпуснал на любимия си стол. Но на мига скокнал като ужилен и викнал: — Ау, боли!

Защото иглата го убола на още по-лошо място от карфицата.

Сега вече гостилничарят ужасно се разгневил и се усъмнил в среднощните гости.

Ала като се огледал, от тях нямало вече и помен. И оттогава се зарекъл да не пуска никога вече в дома си нехранимайковци, които нашироко гуляят, нищо не плащат, а за благодарност си правят и лоши закачки.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.